

Arrest

nr. 266 700 van 14 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. DOUTREPONT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2019.

1.2. Verzoekers worden op 15 december 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 6 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing inzake E.C.J.C., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1994. U woonde sinds 2003 in Colonia Maestro Aaron Joaquin in de gemeente San Martin in het departement San Salvador. In de omgeving van de kolonie waren er verschillende bendes actief en waren er regelmatig schietpartijen. Toen u ongeveer dertien jaar oud was, werd u bij een confrontatie tussen bendeleden geraakt door een verdwaalde kogel. U werkte sinds 2013 als baas van een pakhuis, Inversiones Calma, in Soyapango. U bent sinds 2 februari 2019 gehuwd met H. B. V. H. (O.V. X; CG X). Samen hebben jullie een zoon, C. J. E. V. (O.V. X), geboren op 7 januari 2020 in Pelt.

U moest regelmatig bendeleden vijftig dollarcent, een of twee dollar betalen wanneer u hen passeerde bij de brug in de buurt van de ingang van uw kolonie. Toen u op 10 oktober 2019 's avonds terugkwam van uw werk, werd u benaderd door twee bendeleden, El Black en El Demente. Ze bedreigden u en eisten dat u wekelijks vijftig dollar renta zou betalen. U kreeg een week de tijd om te beginnen met betalen. U ging vervolgens naar huis. De volgende dag ging u naar uw werk. U vertelde er dat u problemen had en u ging vervolgens niet meer werken. U ging die dag ook naar een advocaat in Soyapango waar u een beëdigde verklaring liet optekenen, die uw advocaat vervolgens zou voorleggen bij het gerecht. Toen u thuiskwam vertelde u aan uw echtgenote dat u problemen had gehad en dat jullie de kolonie moesten verlaten. Op 12 oktober 2019 gingen jullie bij een tante van uw echtgenote wonen in Colonia Ivu, in de gemeente Puerto el Triunfo, in het departement Usulután. Een vriend vertelde u dat u in België politiek asiel kon krijgen, en u ging daarom naar de bank om een lening te krijgen om uw reis te regelen. Op 15 oktober 2019 ging u opnieuw naar uw advocaat omdat u haar uw geboorteakte nog moest laten zien zodat ze het document kon voorzien van een apostille. Die dag werd uw broer Y. J. E. C. (O.V. 8.943.109; CG 19/25776) ook benaderd door bendeleden. Ze herinnerden hem aan de eis die ze u gesteld hadden en vertelden hem dat ook hij zou moeten betalen. Op 24 oktober 2019 keerde u nog terug naar Colonia Maestro Aaron Joaquin om uw koffers te pakken.

Op 25 oktober 2019 verliet u El Salvador samen met uw echtgenote en uw broer Y. J.. Jullie vlogen via Spanje naar België, waar jullie zijn aangekomen op 26 oktober 2019. Jullie dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2019. Eenmaal in België vertelde u aan uw echtgenote wat u was overkomen.

Eind november 2019 werd uw broer A. S. E. C. (O.V. X; CG X) bedreigd door bendeleden omdat jullie niet meer in het land waren. De bendeleden dreigden hem te vermoorden indien hij niet zou vertellen waar jullie waren. Ook hij verliet vervolgens El Salvador en kwam naar België.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw echtgenote, de identiteitskaarten (DUI) van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw zoon, uw huwelijksakte, het bewijs van goed gedrag en zeden van u en uw echtgenote, een document over uw tewerkstelling bij Inversiones Calma en een notariële akte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de

facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.**

Om te beginnen dient erop gewezen te worden dat de verklaringen van u en uw echtgenote over wat u haar wanneer vertelde hoegenaamd niet kunnen overtuigen. Zo beweren jullie beiden dat, ondanks dat jullie jullie woning in colonia Maestro Aaron Joaquin al verlieten op 12 oktober 2019 en in de weken daarna de beslissing namen om het land te verlaten, u uw echtgenote niet vertelde wat er u was overkomen (CGVS, p. 19; CGVS 19/25777B, p. 18), wat op zijn minst al vreemd te noemen valt. U beweert haar echter wel alles te hebben verteld een week nadat jullie in België zijn aangekomen (CGVS, p. 19-20). Uw echtgenote herhaalt echter gedurende haar persoonlijk onderhoud regelmatig dat u haar niet alles zou hebben verteld. Zo kan uw echtgenote al niet zeggen of u werd benaderd door bendeleden bij de ingang van de kolonie of onderweg terwijl u aan het wandelen was en steekt ze zich weg achter het feit dat u haar dit niet zou hebben verteld (CGVS 19/25777B, p. 18). Ook over wanneer u zou zijn benaderd, zijn de verklaringen van uw partner uitermate vreemd. Gevraagd wanneer twee bendeleden renta aan u vroegen, beweert ze dit niet te kunnen zeggen omdat u het haar niet verteld zou hebben en u er haar maar beetje bij beetje over vertelde (CGVS 19/25777B, p. 18). Deze uitleg overtuigt allerm minst. Er kan eerst en vooral al verwacht worden dat indien u werkelijk uw land verlaat omwille van bende problemen, u uw echtgenote dit ook vertelt. Bovendien had u uw land op het moment van jullie persoonlijke onderhouden al meer dan een jaar verlaten, dus zelfs als u uw echtgenote maar langzaam inlichtte over wat er was gebeurd, kan er verwacht worden dat zij ondertussen op de hoogte is. Hierop gewezen, herhaalt uw echtgenote slechts dat u haar niet de exacte datum heeft verteld en u haar bepaalde dingen niet hebt verteld omdat ze er slecht aan toe zou zijn geweest en u haar ook niet hebt verteld of u met een mes of pistool bent bedreigd geweest zoals ze van andere verhalen hoorde. Gevraagd of zij u niet gevraagd heeft wanneer het dan gebeurd is, ontwijkt ze de vraag en herhaalt ze nogmaals dat u haar niet de exacte datum gezegd heeft. Gewezen op haar eerdere verklaring, dat u gestopt zou zijn met werken de dag nadat u dit overkomen was, en ze toch gemerkt moet hebben wanneer u gestopt bent met werken, kan ze plots wel zeggen dat u dit op 10 oktober 2019 zou zijn overkomen (CGVS 19/25777B, p. 10, p. 18).

Nog is het uitermate vreemd dat uw echtgenote niet kan zegen wie de bendeleden zijn die u zouden hebben benaderd. U beweert nochtans dat ze bij u op school hadden gezeten en hen kende onder de bijnamen El Black en El Demente (CGVS, p. 15, p. 17). Gevraagd aan uw echtgenote of ze de namen

van deze benedeleden kent, stelt ze dat ze noch de namen, noch de bijnamen kent omdat ze er niet woonde (CGVS 19/25777B, p. 18). Ook dit excuus is uitermate zwak, gezien ze er weldegelijk al sinds februari 2019 woonde (CGVS 19/25777B, p. 8). Gevraagd aan uw echtgenote of u de benedeleden kent, stelt ze dat u er enkele kenden, maar ze niet weet of de benedeleden die u benaderden op 10 oktober 2019 u bekend waren of niet. Nochtans weet ze wel te zeggen dat u enkele benedeleden in de kolonie kende omdat u samen met hen bent opgegroeid en naar school geweest. Gewezen op uw verklaringen, dat u de benedeleden die u benaderden weldegelijk kende, bevestigt ze dit, maar houdt ze vol dat u haar hun namen of bijnamen niet heeft gezegd. Erop gewezen dat ze eerder zei dat ze het niet wist, hervalt ze in haar eerdere verklaringen dat ze niet wist of het kennissen waren of niet. Gevraagd aan uw echtgenote of u niet vertelde wie die benedeleden waren, stelt zij dat u dit niet deed en dit niet zal doen om niet te verontrusten omdat dit geen zin heeft gezien u ze niet kent. Erop gewezen dat u beweert wel alles aan haar verteld te hebben, blijft ze volhouden dat u haar enkel gezegd heeft dat u renta zou moeten betalen, maar dat u haar niets van namen zou hebben gezegd (CGVS 19/25777B, p. 18, 22). Dit kan echter niet overtuigen, deze informatie immers heeft betrekking op de kern van jullie asielrelaas. Er kan dan ook verwacht worden dat u en uw echtgenote hierover gesproken hebben. Dat zij blijft staande houden dat dit niet het geval is, haalt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas onderuit. Dat u verder ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u de eerste keer vijftig dollar renta zou moeten betalen, u beweert namelijk dat dit op 17 oktober 2019 moest gebeuren, terwijl uw echtgenote veronderstelt dat dit op 15 oktober 2019 diende te gebeuren (CGVS, p. 19; CGVS 19/25777B, p. 18), komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

U verklaart verder dat u vervolgens, op 12 oktober 2019 naar colonia Ivu ging om bij een tante van uw echtgenote te gaan wonen en beweert hier niet te zijn buitengekomen. Gevraagd hoe u uw tijd er dan doorbracht, overtuigen uw antwoorden allermint. Zo stelt u eerst dat u niets deed, en gewoon binnen bleef wachten omdat u niets kon doen, niet buiten kon komen. Erop gewezen dat u er twaalf dagen hebt verbleven, en nogmaals gevraagd hoe u uw dagen vulde, geeft u het weinig doorleefde antwoord dat u de tante van uw echtgenote hielp met huishoudelijke taken (CGVS, p. 5-6). Tevens beweren zowel u als uw echtgenote helemaal niet te zijn buitengekomen in die periode. Nochtans blijkt uit jullie documenten dat jullie weldegelijk nog naar buiten zijn geweest. Uw partner ging namelijk op 23 oktober 2019 haar paspoort aanvragen in Soyapango (document 9) en ook u ging op 15 oktober 2019 nog naar Soyapango om uw notariële akte te laten opstellen (CGVS, p. 21). U stelt verder dat u vervolgens nog bent teruggekeerd op 24 oktober 2019 naar uw huis in colonia Maestro Aaron Joaquin (CGVS, p. 5). Dat u echter nog het risico zou nemen om terug te keren om uw koffers te pakken, kan niet overtuigen. U had op dat moment namelijk al uw eerste betaling aan de benedeleden gemist en ook uw broer Y. J. zou ondertussen al door benedeleden zijn aangesproken over de renta die u moest betalen.

Verder zijn ook de verklaringen over wat de benedeleden van u vroegen tegenstrijdig met die van uw broer Y. J.. U vermeldt namelijk enkel dat de benedeleden aan u zeiden dat u wekelijks vijftig dollar zou moeten betalen (CGVS, p. 15). Gevraagd wat de benedeleden exact aan u zeiden, voegt u hier wel nog aan toe dat ze u, uw echtgenote en uw broer Y. dreigden iets aan te doen indien u niet zou betalen. U vermeldt echter niets over het feit dat ze ook aan u zouden hebben gezegd dat ook Y. vijftig dollar per week zou moeten betalen (CGVS, p. 18). Nochtans beweert hij dat de benedeleden aan u zouden hebben gezegd dat zowel hij als u zouden moeten betalen (CGVS 19/25776, p. 17).

Nog zou uw broer Y. J. vijf dagen nadat u werd aangesproken ook zijn aangesproken door benedeleden van de bende 18. Het is al uitermate vreemd dat u hiervan zelf niets hebt vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gezien deze benedeleden hem herinnerden aan het geld dat ze al van u hadden gevraagd (CGVS, p. 15). Uw poging tot verschoning, dat u weldegelijk hebt vermeld bij DVZ dat jullie samen naar België zijn gekomen (CGVS, p. 21), kan niet overtuigen. Hieruit kan namelijk niet worden afgeleid dat uw broer ook nog werd aangesproken over u. Ook uw daaropvolgende bewering, dat u niet weet of het er in detail staat, maar u het wel bij DVZ zou hebben gezegd (CGVS, p. 21), is geen afdoende verklaring om deze nalatigheid te verklaren. Bovendien zijn ook jullie verklaringen over wat uw broer u over dit incident zou hebben gezegd tegenstrijdig. Gevraagd of hij werd benaderd door dezelfde benedeleden als u, of door anderen, stelt u dat dit anderen waren, die u wel kende omdat u ermee op school zat, maar die uw broer niet kende en hij u geen namen gaf (CGVS, p. 20). Nochtans beweert uw broer dat hij hem herkende als C. (CGVS 19/25776, p. 14) en u dit hem vervolgens nog eens bevestigde toen uw broer u vertelde wat er hem was overkomen (CGVS 19/25776, p. 17). Het is daarnaast ook frappant dat uw broer al vlak voor hij op 15 oktober 2019 zelf werd aangesproken door benedeleden een paspoort en zijn geboorteakte aanvraag. Dat hij dit net toevallig deed omwille van een beursprogramma om Engels te studeren in het buitenland, rust op blote beweringen die hij niet verder hard kan maken (CGVS 19/25776, p. 12).

U beweert dat ook benedeleden nog na uw vertrek naar u zouden gevraagd hebben bij uw broer A. S.. Wederom legt u hier tegenstrijdige verklaringen over af met uw broer. Gevraagd of hij ook renta moest betalen, net zoals jullie, stelt u van niet, maar beweert u dat uw broer A. S. enkel bedreigd werd omdat jullie er niet meer waren en als hij hen niet zou zeggen waar u was, ze hem zouden vermoorden (CGVS, p. 22). Nochtans beweert uw broer dat ze weliswaar naar u hebben gevraagd, maar dat hij ook aan de benedeleden 5000 dollar moest betalen (CGVS 19/27941, p. 14). Nog vreemder is bovendien dat uw echtgenote, die voor de rest volhoudt van amper iets op de hoogte te zijn (cfr. supra), hier wel weet dat de benedeleden aan S. hebben gevraagd dat als u de renta niet zou betalen, hij wel degelijk zou moeten betalen (CGVS 19/25777B, p. 21). Het is verder ook uitermate vreemd dat u stelt dat uw moeder niet benaderd is geweest, omdat ze het huis normaal gezien niet uitkomt en wanneer ze dit wel doet, dit met de wagen van uw vader is (CGVS, p. 22). Uw broer A. S. beweert nochtans dat uw moeder weldegelijk is benaderd geweest door benedeleden en ze ook aan haar nog hebben gevraagd waar jullie waren (CGVS 19/27941, p. 18). Bovendien kan er uit de verklaringen van uw broer worden opgemaakt dat uw moeder weldegelijk buitenkwam en de benedeleden haar dan ook aanspraken, gezien uw broer verklaart dat ze haar normaal gezien vijftig cent of een dollar vroegen en haar in december 2019 zelfs vijf dollar vroegen (CGVS 19/27941, p. 18).

Verder zijn ook uw verklaringen over de beëdigde verklaring die u neerlegt in een notariële akte ter staving van uw verzoek tegenstrijdig. U verklaarde namelijk deze te hebben laten opstellen op 11 oktober 2019 bij uw advocaat P. E. L. in Soyapango (CGVS, p. 14). In het document dat u hiervan neerlegt valt echter te lezen dat u dit liet opstellen op 15 oktober 2019 (document 7). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u weldegelijk de elfde ging, haar uitlegde waarom u een verklaring wilde afleggen, maar dat het document nog een apostille moest krijgen en u dus op 11 oktober 2019 en 15 oktober 2019 bij uw advocate bent geweest (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. In het document valt namelijk niets te lezen over deze bewering dat u ook op 11 oktober 2019 bij uw advocaat zou zijn geweest, u verklaarde daarnaast ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken dit document te hebben opgesteld op 15 oktober 2019 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5) en volgens uw echtgenote zou u maar één maal bij uw advocaat zijn langs geweest (CGVS 19/25777B, p. 19). De bijgevoegde apostille heeft overigens 4 december 2019 als uitgiftedatum.

U betoogt verder deze verklaring te hebben laten opstellen omdat u schrik had om naar de politie te gaan, maar uw advocaat dan deze verklaring zou voorleggen aan het gerecht, en het dus ook een soort klacht was. Gevraagd of uw advocaat dit dan gedaan heeft, stelt u dat u zou geloven wel. U blijkt echter geen enkele moeite te hebben gedaan om dit bij haar na te vragen. Uw excuus, dat u geen contact meer had omdat u van telefoon bent veranderd en al de contactgegevens verloor, kan niet overtuigen. Haar contactgegevens staan namelijk gewoonweg in het document, iets wat u simpelweg bevestigt wanneer u hierop gewezen wordt (CGVS, p. 14-15). Bovendien had u ook nog perfect via uw familie aan haar contactgegevens kunnen geraken, gezien ook uw broer A. S. nog op 2 december 2019 een beëdigde verklaring bij deze advocaat zou hebben opgesteld (de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Tevens gevraagd aan uw echtgenote waarom u deze beëdigde verklaring liet opstellen, kan zij slechts stellen dat dit is wat mensen doen in El Salvador als er iets gebeurd is, maar je dan moet vertrekken en niet kan blijven (CGVS 19/25777B, p. 20). Dat zij niet kan zeggen dat u dit deed opdat uw advocaat hiermee naar het gerecht kon stappen, doet verdere afbreuk aan uw verklaringen hieromtrent.

Bovendien zijn de verklaringen die u laat optekenen in deze akte weinig concreet. Zo valt er slechts te lezen dat u op 10 oktober 2019 werd benaderd door benedeleden, maar valt er noch te lezen om welke bende het gaat, noch dat u deze benedeleden kende als El Black en El Demente (CGVS, p. 15). Ook beperken uw verklaringen zich tot te stellen dat u hen elke week geld moest geven, zonder te specificeren dat het om vijftig dollar ging of dat u dit vanaf 17 oktober 2019 moest doen, zoals u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert (CGVS, p. 18-19). Men zou toch verwachten dat als u dit document laat opstellen bij uw advocaat zodat zij daar mee naar het gerecht zou stappen, u ook gedetailleerde informatie zou geven over wat u overkomen was. Tevens valt hetzelfde op te merken voor de beëdigde verklaringen van uw twee broers. Zo beperkt uw broer Y. J. zich in zijn beëdigde verklaring tot het stellen dat hij werd benaderd door benedeleden, maar laat hij het na om te vermelden van welke bende ze zijn, of dat hij een van herkende als C.. Ook over de hoeveelheid geld er juist van hem gevraagd werd, beperkt hij zich tot te stellen dat het wel een hoog bedrag was. Bovendien verklaart hij aan het CGVS dat hij een wekelijks bedrag van vijftig dollar zou moeten betalen (CGVS 19/25776, p. 14), terwijl hij in zijn beëdigde verklaring laat optekenen dat hij er iedere keer hij langs de benedeleden kwam hen dit hoge bedrag zou moeten betalen. Ook uw broer A. S. laat het na in zijn beëdigde verklaring te

vermelden over welke bende het gaat, en dat hij een van deze bendeleden herkende als F. (CGVS 19/27941, p. 14). Dat er bovendien in zowel uw beëdigde verklaring als in de twee beëdigde verklaringen van uw broers te lezen valt dat jullie omwille van jullie beweerde problemen asiel aanvragen bij de relevante autoriteiten geeft deze documenten ook nog een uiterst gesolliciteerd karakter waardoor er geen enkele bewijswaarde meer aan kan worden toegekend.

Wat betreft de bedragen van vijftig dollarcent, een dollar of twee dollar die u en uw broers soms aan bendeleden zou moeten geven, dient er op gewezen te worden dat u hierover stelt dat u hierdoor weliswaar schrik had, maar dat dit geen verplichting was. Ongeacht of u betaalde of niet, lieten de bendeleden u gaan (CGVS, p. 17-18). Bovendien zijn deze bedragen niet van die aard dat jullie in een situatie van extreme armoede zouden of zullen terecht komen waardoor jullie onmogelijk kunnen voorzien in jullie elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. U, uw echtgenote en uw broers konden namelijk wonen in de twee huizen van uw ouders (CGVS, p. 6-7; CGVS 19/27941, p. 6). U had een job waarmee u 350 dollar per maand verdiende, uw echtgenote was huisvrouw maar verdiende daarnaast ook een klein bedrag met het naaiwerk dat ze deed (CGVS 19/25777B, p. 7), uw vader verdiende ongeveer 640 dollar per maand (CGVS, p. 8), uw broer in de VS stuurde eens in de drie maanden geld op naar uw familie (CGVS, p. 4) en ook uw partner heeft een broer in het buitenland die haar soms geld kon opsturen wanneer dit nodig was (CGVS 19/25777B, p. 5). U geeft bovendien aan dat wanneer dit nodig was u geld kon lenen van uw ouders of uw broer en dit vervolgens ook kon terugbetalen (CGVS, p. 10). Bovendien konden uw ouders het inschrijvingsgeld van de universiteit betalen voor zowel uw broer Y. J. als voor uw broer A. S. (CGVS 19/25776, p. 6; CGVS 19/27941, p. 4). Ook dit kan bijgevolg niet dienen om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

U haalt verder nog aan dat het in de kolonie waar u woonde steeds moeilijk was omdat deze omgeven was door bendes en er al vanaf dat u klein was schietpartijen waren (CGVS, p. 15). Dit betreft echter de algemene situatie in uw wijk. Het CGVS betwist noch ontkent dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, enkel dit feit volstaat evenwel niet om een gegronde vrees, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dat u bij zo'n schietpartij geraakt zou zijn door een kogel in uw hoofd toen u dertien jaar oud was, verandert hier niets aan gezien u zelf zegt dat het om een verdwaalde kogel ging en u niet weet wie verantwoordelijk was (CGVS, p. 16).

Uw echtgenote haalt bijkomend nog aan dat toen ze op een keer boodschappen is gaan doen, een man haar langs achter benaderde en de ketting die ze droeg stal (CGVS 19/25777B, p. 15). Dit betreft echter een éénmalig incident dat zich in de gemeenrechtelijke sfeer situeert. Uw echtgenote zag bovendien deze man vervolgens niet meer terug (CGVS 19/25777B, p. 16). Bijgevolg kan ook dit incident niet dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken.

Wat betreft de vrees die u inroept in hoofde van uw zoon C. J., dat wanneer hij opgroeit ze hem zullen vermoorden omdat hij geen deel wil uitmaken van bendes of er iets zal gebeuren (CGVS, p. 22), dient erop gewezen te worden dat deze vrees louter hypothetisch is.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, de identiteitskaarten van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw zoon, jullie huwelijksakte en jullie bewijzen van goed gedrag en zeden, hebben slechts betrekking op uw identiteit, gerechtelijke antecedenten en tewerkstelling. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. Ook de beëdigde verklaring van J. D. C. S. die uw broer A. S. nog neerlegt ter staving van zijn verzoek kan bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Deze verklaring is namelijk louter gebaseerd op haar eigen verklaringen en zij kan bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des

procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw echtgenote H. B. V. H. (O.V. 8.943.117; CG 19/25777B) en uw twee broers Y. J. E. C. (O.V. 8.943.109; CG 19/25776) en A. S. E. C. (O.V. 8.971.423; CG 19/27941) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing inzake V.H.H.B., verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op 14 januari 1990 in het departement Usulután. U bent tot uw zestiende naar school geweest. U volgde vervolgens nog een cursus om kledij te maken en verstelde of herstelde soms kleren voor mensen. U bent sinds 2 februari 2019 gehuwd met J. C. E. C. (O.V. 8.943.117; CG 19/25777). Samen hebben jullie een zoon, C. J. E. V. (O.V. 8.943.117), geboren op 7 januari 2020 in Pelt. U woonde vanaf 8 februari 2019 in Colonia Maestro Aaron Joaquín in de gemeente San Martín in het departement San Salvador bij uw echtgenoot en zijn familie. Op een keer toen u aan het winkelen was in het centrum van San Salvador stal een man een ketting van u.

Op 10 oktober 2019 werd uw echtgenoot benaderd door twee leden van de bende 18 toen hij terugkwam van het werk. Ze wilden dat uw man vijftig dollar renta, afpersingsgeld, per week zou betalen. De volgende dag ging uw echtgenoot voor de laatste keer naar zijn werk in Soyapango. Op 12 oktober 2019 gingen u en uw echtgenoot bij uw tante wonen in colonia Ivu, in de gemeente Puerte El Triunfo in het departement Usulután. Ook uw schoonbroer Y. J. E. C. (O.V. 8.943.109; CG 19/25776) werd door leden van dezelfde bende aangesproken.

Op 25 oktober 2019 vertrok u samen met uw echtgenoot en schoonbroer Y. J. uit El Salvador. Jullie vlogen via Spanje naar België waar u op 26 oktober 2019 bent aangekomen. Jullie dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2019.

Ook uw schoonbroer A. S. E. C. (O.V. 8.971.423; CG 19/27941) werd aangesproken door bendeleden die hem zeiden dat als uw echtgenoot niet zou betalen, hij dit zou moeten doen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw echtgenoot, jullie identiteitskaarten (DUI), de geboorteaktes van u, uw echtgenoot en uw zoon, jullie huwelijksakte, jullie bewijzen van goed gedrag en zeden, een document over het werk van uw echtgenoot en een notariële akte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw verzoek baseert op dezelfde motieven als ingeroepen door uw echtgenoot J. C. E. C. (O.V. 8.943.117; CG 19/25777). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot is gebaseerd op de volgende motieven:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.**

Om te beginnen dient erop gewezen te worden dat de verklaringen van u en uw echtgenote over wat u haar wanneer vertelde hoegenaamd niet kunnen overtuigen. Zo beweren jullie beiden dat, ondanks dat jullie jullie woning in colonia Maestro Aaron Joaquin al verlieten op 12 oktober 2019 en in de weken daarna de beslissing namen om het land te verlaten, u uw echtgenote niet vertelde wat er u was overkomen (CGVS, p. 19; CGVS 19/25777B, p. 18), wat op zijn minst al vreemd te noemen valt. U beweert haar echter wel alles te hebben verteld een week nadat jullie in België zijn aangekomen

(CGVS, p. 19-20). Uw echtgenote herhaalt echter gedurende haar persoonlijk onderhoud regelmatig dat u haar niet alles zou hebben verteld. Zo kan uw echtgenote al niet zeggen of u werd benaderd door bendeleden bij de ingang van de kolonie of onderweg terwijl u aan het wandelen was en steekt ze zich weg achter het feit dat u haar dit niet zou hebben verteld (CGVS 19/25777B, p. 18). Ook over wanneer u zou zijn benaderd, zijn de verklaringen van uw partner uitermate vreemd. Gevraagd wanneer twee bendeleden renta aan u vroegen, beweert ze dit niet te kunnen zeggen omdat u het haar niet verteld zou hebben en u er haar maar beetje bij beetje over vertelde (CGVS 19/25777B, p. 18). Deze uitleg overtuigt allerminst. Er kan eerst en vooral al verwacht worden dat indien u werkelijk uw land verlaat omwille van bendeledenproblemen, u uw echtgenote dit ook vertelt. Bovendien had u uw land op het moment van jullie persoonlijke onderhouden al meer dan een jaar verlaten, dus zelfs als u uw echtgenote maar langzaam inlichtte over wat er was gebeurd, kan er verwacht worden dat zij ondertussen op de hoogte is. Hierop gewezen, herhaalt uw echtgenote slechts dat u haar niet de exacte datum heeft verteld en u haar bepaalde dingen niet hebt verteld omdat ze er slecht aan toe zou zijn geweest en u haar ook niet hebt verteld of u met een mes of pistool bent bedreigd geweest zoals ze van andere verhalen hoorde. Gevraagd of zij u niet gevraagd heeft wanneer het dan gebeurd is, ontwijkt ze de vraag en herhaalt ze nogmaals dat u haar niet de exacte datum gezegd heeft. Gewezen op haar eerdere verklaring, dat u gestopt zou zijn met werken de dag nadat u dit overkomen was, en ze toch gemerkt moet hebben wanneer u gestopt bent met werken, kan ze plots wel zeggen dat u dit op 10 oktober 2019 zou zijn overkomen (CGVS 19/25777B, p. 10, p. 18).

Nog is het uitermate vreemd dat uw echtgenote niet kan zegen wie de bendeleden zijn die u zouden hebben benaderd. U beweert nochtans dat ze bij u op school hadden gezeten en hen kende onder de bijnamen El Black en El Demente (CGVS, p. 15, p. 17). Gevraagd aan uw echtgenote of ze de namen van deze bendeleden kent, stelt ze dat ze noch de namen, noch de bijnamen kent omdat ze er niet woonde (CGVS 19/25777B, p. 18). Ook dit excuus is uitermate zwak, gezien ze er weldegelijk al sinds februari 2019 woonde (CGVS 19/25777B, p. 8). Gevraagd aan uw echtgenote of u de bendeleden kent, stelt ze dat u er enkele kenden, maar ze niet weet of de bendeleden die u benaderden op 10 oktober 2019 u bekend waren of niet. Nochtans weet ze wel te zeggen dat u enkele bendeleden in de kolonie kende omdat u samen met hen bent opgegroeid en naar school geweest. Gewezen op uw verklaringen, dat u de bendeleden die u benaderden weldegelijk kende, bevestigt ze dit, maar houdt ze vol dat u haar hun namen of bijnamen niet heeft gezegd. Erop gewezen dat ze eerder zei dat ze het niet wist, hervalt ze in haar eerdere verklaringen dat ze niet wist of het kennissen waren of niet. Gevraagd aan uw echtgenote of u niet vertelde wie die bendeleden waren, stelt zij dat u dit niet deed en dit niet zal doen om niet te verontrusten omdat dit geen zin heeft gezien u ze niet kent. Erop gewezen dat u beweert wel alles aan haar verteld te hebben, blijft ze volhouden dat u haar enkel gezegd heeft dat u renta zou moeten betalen, maar dat u haar niets van namen zou hebben gezegd (CGVS 19/25777B, p. 18, 22). Dit kan echter niet overtuigen, deze informatie immers heeft betrekking op de kern van jullie asielrelaas. Er kan dan ook verwacht worden dat u en uw echtgenote hierover gesproken hebben. Dat zij blijft staande houden dat dit niet het geval is, haalt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas onderuit. Dat u verder ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u de eerste keer vijftig dollar renta zou moeten betalen, u beweert namelijk dat dit op 17 oktober 2019 moest gebeuren, terwijl uw echtgenote veronderstelt dat dit op 15 oktober 2019 diende te gebeuren (CGVS, p. 19; CGVS 19/25777B, p. 18), komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

U verklaart verder dat u vervolgens, op 12 oktober 2019 naar colonia Ivu ging om bij een tante van uw echtgenote te gaan wonen en beweert hier niet te zijn buitengekomen. Gevraagd hoe u uw tijd er dan doorbracht, overtuigen uw antwoorden allerminst. Zo stelt u eerst dat u niets deed, en gewoon binnen bleef wachten omdat u niets kon doen, niet buiten kon komen. Erop gewezen dat u er twaalf dagen hebt verbleven, en nogmaals gevraagd hoe u uw dagen vulde, geeft u het weinig doorleefde antwoord dat u de tante van uw echtgenote hielp met huishoudelijke taken (CGVS, p. 5-6). Tevens beweren zowel u als uw echtgenote helemaal niet te zijn buitengekomen in die periode. Nochtans blijkt uit jullie documenten dat jullie weldegelijk nog naar buiten zijn geweest. Uw partner ging namelijk op 23 oktober 2019 haar paspoort aanvragen in Soyapango (document 9) en ook u ging op 15 oktober 2019 nog naar Soyapango om uw notariële akte te laten opstellen (CGVS, p. 21). U stelt verder dat u vervolgens nog bent teruggekeerd op 24 oktober 2019 naar uw huis in colonia Maestro Aaron Joaquin (CGVS, p. 5). Dat u echter nog het risico zou nemen om terug te keren om uw koffers te pakken, kan niet overtuigen. U had op dat moment namelijk al uw eerste betaling aan de bendeleden gemist en ook uw broer Y. J. zou ondertussen al door bendeleden zijn aangesproken over de renta die u moest betalen.

Verder zijn ook de verklaringen over wat de bendeleden van u vroegen tegenstrijdig met die van uw broer Y. J.. U vermeldt namelijk enkel dat de bendeleden aan u zeiden dat u wekelijks vijftig dollar zou

moeten betalen (CGVS, p. 15). Gevraagd wat de benedeleden exact aan u zeiden, voegt u hier wel nog aan toe dat ze u, uw echtgenote en uw broer Y. dreigden iets aan te doen indien u niet zou betalen. U vermeldt echter niets over het feit dat ze ook aan u zouden hebben gezegd dat ook Y. vijftig dollar per week zou moeten betalen (CGVS, p. 18). Nochtans beweert hij dat de benedeleden aan u zouden hebben gezegd dat zowel hij als u zouden moeten betalen (CGVS 19/25776, p. 17).

Nog zou uw broer Y. J. vijf dagen nadat u werd aangesproken ook zijn aangesproken door benedeleden van de bende 18. Het is al uitermate vreemd dat u hiervan zelf niets hebt vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gezien deze benedeleden hem herinnerden aan het geld dat ze al van u hadden gevraagd (CGVS, p. 15). Uw poging tot verschoning, dat u weldegelijk hebt vermeld bij DVZ dat jullie samen naar België zijn gekomen (CGVS, p. 21), kan niet overtuigen. Hieruit kan namelijk niet worden afgeleid dat uw broer ook nog werd aangesproken over u. Ook uw daaropvolgende bewering, dat u niet weet of het er in detail staat, maar u het wel bij DVZ zou hebben gezegd (CGVS, p. 21), is geen afdoende verklaring om deze nalatigheid te verklaren. Bovendien zijn ook jullie verklaringen over wat uw broer u over dit incident zou hebben gezegd tegenstrijdig. Gevraagd of hij werd benaderd door dezelfde benedeleden als u, of door anderen, stelt u dat dit anderen waren, die u wel kende omdat u ermee op school zat, maar die uw broer niet kende en hij u geen namen gaf (CGVS, p. 20). Nochtans beweert uw broer dat hij hem herkende als C. (CGVS 19/25776, p. 14) en u dit hem vervolgens nog eens bevestigde toen uw broer u vertelde wat er hem was overkomen (CGVS 19/25776, p. 17). Het is daarnaast ook frappant dat uw broer al vlak voor hij op 15 oktober 2019 zelf werd aangesproken door benedeleden een paspoort en zijn geboorteakte aanvraag. Dat hij dit net toevallig deed omwille van een beursprogramma om Engels te studeren in het buitenland, rust op blote beweringen die hij niet verder hard kan maken (CGVS 19/25776, p. 12).

U beweert dat ook benedeleden nog na uw vertrek naar u zouden gevraagd hebben bij uw broer A. S.. Wederom legt u hier tegenstrijdige verklaringen over af met uw broer. Gevraagd of hij ook renta moest betalen, net zoals jullie, stelt u van niet, maar beweert u dat uw broer A. S. enkel bedreigd werd omdat jullie er niet meer waren en als hij hen niet zou zeggen waar u was, ze hem zouden vermoorden (CGVS, p. 22). Nochtans beweert uw broer dat ze weliswaar naar u hebben gevraagd, maar dat hij ook aan de benedeleden 5000 dollar moest betalen (CGVS 19/27941, p. 14). Nog vreemder is bovendien dat uw echtgenote, die voor de rest volhoudt van amper iets op de hoogte te zijn (cfr. supra), hier wel weet dat de benedeleden aan S. hebben gevraagd dat als u de renta niet zou betalen, hij wel degelijk zou moeten betalen (CGVS 19/25777B, p. 21). Het is verder ook uitermate vreemd dat u stelt dat uw moeder niet benaderd is geweest, omdat ze het huis normaal gezien niet uitkomt en wanneer ze dit wel doet, dit met de wagen van uw vader is (CGVS, p. 22). Uw broer A. S. beweert nochtans dat uw moeder weldegelijk is benaderd geweest door benedeleden en ze ook aan haar nog hebben gevraagd waar jullie waren (CGVS 19/27941, p. 18). Bovendien kan er uit de verklaringen van uw broer worden opgemaakt dat uw moeder weldegelijk buitenkwam en de benedeleden haar dan ook aanspraken, gezien uw broer verklaart dat ze haar normaal gezien vijftig cent of een dollar vroegen en haar in december 2019 zelfs vijf dollar vroegen (CGVS 19/27941, p. 18).

Verder zijn ook uw verklaringen over de beëdigde verklaring die u neerlegt in een notariële akte ter staving van uw verzoek tegenstrijdig. U verklaarde namelijk deze te hebben laten opstellen op 11 oktober 2019 bij uw advocaat P. E. L. in Soyapango (CGVS, p. 14). In het document dat u hiervan neerlegt valt echter te lezen dat u dit liet opstellen op 15 oktober 2019 (document 7). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u weldegelijk de elfde ging, haar uitlegde waarom u een verklaring wilde afleggen, maar dat het document nog een apostille moest krijgen en u dus op 11 oktober 2019 en 15 oktober 2019 bij uw advocate bent geweest (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. In het document valt namelijk niets te lezen over deze bewering dat u ook op 11 oktober 2019 bij uw advocaat zou zijn geweest, u verklaarde daarnaast ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken dit document te hebben opgesteld op 15 oktober 2019 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5) en volgens uw echtgenote zou u maar één maal bij uw advocaat zijn langs geweest (CGVS 19/25777B, p. 19). De bijgevoegde apostille heeft overigens 4 december 2019 als uitgiftedatum.

U betoogt verder deze verklaring te hebben laten opstellen omdat u schrik had om naar de politie te gaan, maar uw advocaat dan deze verklaring zou voorleggen aan het gerecht, en het dus ook een soort klacht was. Gevraagd of uw advocaat dit dan gedaan heeft, stelt u dat u zou geloven wel. U blijkt echter geen enkele moeite te hebben gedaan om dit bij haar na te vragen. Uw excuus, dat u geen contact meer had omdat u van telefoon bent veranderd en al de contactgegevens verloor, kan niet overtuigen. Haar contactgegevens staan namelijk gewoonweg in het document, iets wat u simpelweg bevestigt wanneer u hierop gewezen wordt (CGVS, p. 14-15). Bovendien had u ook nog perfect via uw familie aan

haar contactgegevens kunnen geraken, gezien ook uw broer A. S. nog op 2 december 2019 een beëdigde verklaring bij deze advocaat zou hebben opgesteld (de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Tevens gevraagd aan uw echtgenote waarom u deze beëdigde verklaring liet opstellen, kan zij slechts stellen dat dit is wat mensen doen in El Salvador als er iets gebeurd is, maar je dan moet vertrekken en niet kan blijven (CGVS 19/25777B, p. 20). Dat zij niet kan zeggen dat u dit deed opdat uw advocaat hiermee naar het gerecht kon stappen, doet verdere afbreuk aan uw verklaringen hieromtrent.

Bovendien zijn de verklaringen die u laat optekenen in deze akte weinig concreet. Zo valt er slechts te lezen dat u op 10 oktober 2019 werd benaderd door bendeleden, maar valt er noch te lezen om welke bende het gaat, noch dat u deze bendeleden kende als El Black en El Demente (CGVS, p. 15). Ook beperken uw verklaringen zich tot te stellen dat u hen elke week geld moest geven, zonder te specificeren dat het om vijftig dollar ging of dat u dit vanaf 17 oktober 2019 moest doen, zoals u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert (CGVS, p. 18-19). Men zou toch verwachten dat als u dit document laat opstellen bij uw advocaat zodat zij daar mee naar het gerecht zou stappen, u ook gedetailleerde informatie zou geven over wat u overkomen was. Tevens valt hetzelfde op te merken voor de beëdigde verklaringen van uw twee broers. Zo beperkt uw broer Y. J. zich in zijn beëdigde verklaring tot het stellen dat hij werd benaderd door bendeleden, maar laat hij het na om te vermelden van welke bende ze zijn, of dat hij een van herkende als C.. Ook over de hoeveelheid geld er juist van hem gevraagd werd, beperkt hij zich tot te stellen dat het wel een hoog bedrag was. Bovendien verklaart hij aan het CGVS dat hij een wekelijks bedrag van vijftig dollar zou moeten betalen (CGVS 19/25776, p. 14), terwijl hij in zijn beëdigde verklaring laat optekenen dat hij er iedere keer langs de bendeleden kwam hen dit hoge bedrag zou moeten betalen. Ook uw broer A. S. laat het na in zijn beëdigde verklaring te vermelden over welke bende het gaat, en dat hij een van deze bendeleden herkende als F. (CGVS 19/27941, p. 14). Dat er bovendien in zowel uw beëdigde verklaring als in de twee beëdigde verklaringen van uw broers te lezen valt dat jullie omwille van jullie beweerde problemen asiel aanvragen bij de relevante autoriteiten geeft deze documenten ook nog een uiterst gesolliciteerd karakter waardoor er geen enkele bewijswaarde meer aan kan worden toegekend.

Wat betreft de bedragen van vijftig dollarcent, een dollar of twee dollar die u en uw broers soms aan bendeleden zou moeten geven, dient er op gewezen te worden dat u hierover stelt dat u hierdoor weliswaar schrik had, maar dat dit geen verplichting was. Ongeacht of u betaalde of niet, lieten de bendeleden u gaan (CGVS, p. 17-18). Bovendien zijn deze bedragen niet van die aard dat jullie in een situatie van extreme armoede zouden of zullen terecht komen waardoor jullie onmogelijk kunnen voorzien in jullie elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. U, uw echtgenote en uw broers konden namelijk wonen in de twee huizen van uw ouders (CGVS, p. 6-7; CGVS 19/27941, p. 6). U had een job waarmee u 350 dollar per maand verdiende, uw echtgenote was huisvrouw maar verdiende daarnaast ook een klein bedrag met het naaiwerk dat ze deed (CGVS 19/25777B, p. 7), uw vader verdiende ongeveer 640 dollar per maand (CGVS, p. 8), uw broer in de VS stuurde eens in de drie maanden geld op naar uw familie (CGVS, p. 4) en ook uw partner heeft een broer in het buitenland die haar soms geld kon opsturen wanneer dit nodig was (CGVS 19/25777B, p. 5). U geeft bovendien aan dat wanneer dit nodig was u geld kon lenen van uw ouders of uw broer en dit vervolgens ook kon terugbetalen (CGVS, p. 10). Bovendien konden uw ouders het inschrijvingsgeld van de universiteit betalen voor zowel uw broer Y. J. als voor uw broer A. S. (CGVS 19/25776, p. 6; CGVS 19/27941, p. 4). Ook dit kan bijgevolg niet dienen om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

U haalt verder nog aan dat het in de kolonie waar u woonde steeds moeilijk was omdat deze omgeving was door bendes en er al vanaf dat u klein was schietpartijen waren (CGVS, p. 15). Dit betreft echter de algemene situatie in uw wijk. Het CGVS betwist noch ontkent dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, enkel dit feit volstaat evenwel niet om een gegronde vrees, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dat u bij zo'n schietpartij geraakt zou zijn door een kogel in uw hoofd toen u dertien jaar oud was, verandert hier niets aan gezien u zelf zegt dat het om een verdwaalde kogel ging en u niet weet wie verantwoordelijk was (CGVS, p. 16).

Uw echtgenote haalt bijkomend nog aan dat toen ze op een keer boodschappen is gaan doen, een man haar langs achter benaderde en de ketting die ze droeg stal (CGVS 19/25777B, p. 15). Dit betreft echter een éénmalig incident dat zich in de gemeenrechtelijke sfeer situeert. Uw echtgenote zag bovendien deze man vervolgens niet meer terug (CGVS 19/25777B, p. 16). Bijgevolg kan ook dit incident niet dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken.

Wat betreft de vrees die u inroept in hoofde van uw zoon C. J., dat wanneer hij opgroeit ze hem zullen vermoorden omdat hij geen deel wil uitmaken van bendes of er iets zal gebeuren (CGVS, p. 22), dient erop gewezen te worden dat deze vrees louter hypothetisch is.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, de identiteitskaarten van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw zoon, jullie huwelijksakte en jullie bewijzen van goed gedrag en zeden, hebben slechts betrekking op uw identiteit, gerechtelijke antecedenten en tewerkstelling. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. Ook de beëdigde verklaring van J. D. C. S. die uw broer A. S. nog neerlegt ter staving van zijn verzoek kan bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Deze verklaring is namelijk louter gebaseerd op haar eigen verklaringen en zij kan bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd."

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van twee schoonbroers Y. J. E. C. (O.V. 8.943.109; CG 19/25776) en A. S. E. C. (O.V. 8.971.423; CG 19/27941) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of

staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 57/6/2 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

Verzoekers betwisten vooreerst de stelling van het CGVS dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar de UNHCR "Guidelines" over het beginsel van bepaalde sociale groep en de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 en betogen dat de stelling van het CGVS de definitie van "bepaalde sociale groep" gehandhaafd door het UNHCR, schendt.

Gezien de autoriteit van de UNHCR "Guidelines" heeft verwerende partij, door simpelweg te stellen dat de vervolgingsdaden ondergaan door verzoekers geen verband houden met de Conventie van Genève o.m. artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ook het profiel van verzoekers werd *in casu* niet op correcte wijze ingeschat door het CGVS in het licht van de algemene landeninformatie waarnaar het CGVS verwijst, zo betogen verzoekers. Zij verwijzen naar de profielen die in de UNHCR "Guidelines" als personen "at risk" worden omschreven en stellen dat verzoeker een job had in El Salvador, wat niet wordt betwist door het CGVS en bovendien vervolgd is geweest door mareros omwille van het feit dat hij hierdoor werd geacht over voldoende financiële middelen te beschikken, wat ook wordt erkend door het CGVS waar in de bestreden beslissingen een analyse van de financiële situatie van de familie wordt gedaan. Het CGVS heeft evenwel de definitie van sociale groep in de Salvadoraanse context verkeerdelijk toegepast en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet toegepast op verzoekers situatie en zo deze bepaling geschonden.

Wat betreft de bescherming geboden door de nationale autoriteiten betogen vervolgens dat uit de UNHCR "Guidelines" inzake El Salvador en de COI Focus "Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 blijkt dat de corruptie- en de straffeloosheidsgraad in El Salvador bijzonder hoog ligt.

Wat betreft de weigeringsgronden inzake erkenning als vluchteling stellen verzoekers vooreerst dat volgens het UNHCR "Rapport Beyond Proof" niet de rol van het CGVS is om zo goed mogelijk alle tegenstrijdigheden in een asielrelaas te zoeken en dat tegenstrijdigheden integendeel een indicatie kunnen zijn van een probleem in de manier waarop het interview werd geleid (UNHCR, *Beyond Proof. Credibility Assessment in an EU Asylum Request*, mei 2013, p. 37 en 110).

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers' verklaringen en hun verklaring dat verzoeker niet alles meteen vertelde aan verzoekster wijzen verzoekers er op dat verzoekster zwanger was toen hij voor het eerst problemen had met de maras en hij haar geen angst wou aanjagen. Zij stellen verder dat "Toen verzoekster in België aankwam, was zij zwanger van zeven maanden. Zij gaf geboorte tot hun zoontje in België; in de weken en maanden na de geboorte was verzoekster nog zeer kwetsbaar omwille van deze geboorte en wou verzoeker haar verder ook geen onnodig ongerust veroorzaken. Het feit dat het CGVS meent dat verzoeker verzoekster tot in de details op de hoogte had moeten brengen van de problemen die hem in El Salvador waren overkomen, is een louter subjectief standpunt die eigen is aan het CGVS en die getuigt van een zekere visie van het koppel en van wat de communicatie en het dialoog binnen het koppel zou moeten zijn. Dat verzoekers deze vooroordelen niet tegemoetkomen, kan niet weerhouden worden om hun geloofwaardigheid te betwijfelen. De uitleg van verzoeker dienaangaande is perfect begrijpelijk en kan niet worden weerlegd louter omwille van een subjectief standpunt van het CGVS." Ook waar het CGVS het niet geloofwaardig acht dat verzoekster de identiteit van de mareros die haar echtgenoot hebben bedreigd, niet kent en tegenstrijdigheden vaststelt met betrekking tot de datum waarop verzoeker voor het eerst renta moest betalen, verwijzen verzoekers naar het voorgaande en benadrukken zij dat zij "pas tussen februari en oktober in de wijk heeft gewoond, dus amper een achttal maanden; dat zij in die tijdspanne het fijne niet leerde over de identiteit van de verschillende misdadigers die aldaar actief waren, kan haar bezwaarlijk worden verweten. Verzoekster begrijpt dan ook niet goed het argument van het CGVS volgens dewelke zij deze identiteit wel had moeten kennen, gezien zij er minder dan een jaar woonde... Wat betreft de datum van

de betaling van de eerste renta betreft dit een detailpunt, die de algehele geloofwaardigheid van verzoekers niet in het gedrang kan brengen.” Wat betreft hun verklaring dat zij in de periode in colonia Ivu niet zijn buiten gekomen verwijten verzoekers het CGVS kwade trouw; ze zijn immers “Gans die periode thuis opgesloten geweest, behalve voor deze twee demarches dat zij ondernamen om het land te kunnen verlaten. Zodoende maakt het CGVS een letterlijke lezing van verzoekers’ verklaringen die onverenigbaar is met de geest ervan - een jong koppel die vijftien dagen binnenshuis blijft, zonder uit te gaan, zonder vrienden te bezoeken, zonder boodschappen te gaan doen, zou niet mogen verklaren dat hij in die periode opgesloten is geweest, onder het voorwendsel dat zij tweemaal een administratieve handeling gingen verrichten?” Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers’ verklaringen en deze van zijn broer Y.J. menen verzoekers dat hen niet kan worden verweten dat zij hun problemen onderling niet door en door hebben besproken en verwijzen zij naar hetgeen zij hoger reeds hebben uiteengezet.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers’ verklaringen en deze van verzoekers broer A.S. argumenteren verzoekers als volgt: “Wat betreft de renta dat Samuel moest betalen, zijn verzoekers’ verklaringen niet tegenstrijdig met degenen van zijn broer, enkel onvolledig. Hij verklaart immers dat Samuel werd aangesproken omdat hij er niet meer was. Samuel bevestigt dit en voegt eraan toe dat hijzelf ook een renta van 5.000 dollars moest betalen; dit is dus een onvolledig antwoord, geen tegenstrijdige verklaring met de verklaringen van zijn broer, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert. Dat verzoeker heeft gesteld dat zijn moeder niet buitenkwam, of enkel met de wagen, en niet bedreigd was geweest, was waar tot zijn vlucht uit het land. Verzoekers’ moeder werd echter na zijn vlucht bedreigd; de zaken zijn veranderd en de broers hebben het hier met uitgebreid over gehad, wat het CGVS vreemd vindt. Hier ook gaat het CGVS ervan op een louter arbitraire en subjectieve wijze uit dat de broers het gans verhaal door en door met elkaar zouden hebben moeten bespreken, terwijl het voor hen vooral belangrijk was om de zaken op afstand en in het verleden te houden. Dit kan hen bezwaarlijk worden verweten. Wat betreft het feit dat het nu vreemd wordt geacht dat verzoekster wel weet dat Samuel ook bedreigd werd, mag het CGVS niet tegelijkertijd aan verzoekster verwijten dat zij dingen weet en niet weet. Dit is intellectueel oneerlijk en getuigt van kwade trouw. »

Met betrekking tot de tegenstrijdig geachte verklaringen van verzoekers over de door hen neergelegde beëdigde verklaring bevestigt verzoeker dat hij “twee keer naar de advocate stapte; maar hij ging maar een keer nadat het koppel vluchtte naar de tante van verzoekster, op 12.10.2019. De eerste keer was op 11.10.2019, en hij ging na zijn werk, zonder verzoekster te informeren; de tweede keer moest hij haar wel vertellen, daar zij op dat moment opgesloten leefden bij verzoeksters’ tante. Vandaar dat verzoekster niet wist over die eerste keer. ». Waar het niet geloofwaardig wordt geacht dat verzoekers niet zijn nagegaan of de advocate deze verklaring niet heeft neergelegd bij de politie stellen verzoekers dat het CGVS het doel van deze klacht foutief heeft gevat. Zij citeren verzoekers’ verklaringen als volgt: « *Waarom heeft u dat laten opstellen? Omdat ik schrik had om een klacht neer te leggen bij de politie, ik heb dat nagekeken en ik zag dat je een beëdigde verklaring kon afleggen bij een advocaat, en zij ging die dan voorleggen bij het hof nadat ik vertrok, dus een soort klacht. -En heeft uw advocaat dat dan gedaan, dar gaan voorleggen bij het hof? Ik zou geloven van wel. » (verhoorverslag CGVS, p. 14) Het doel van verzoeker was dus om een spoor te behouden van wat er hem overgekomen was, omdat het te gevaarlijk is om naar de politie te stappen. Toen hij stelde dat de advocate met dit document naar het gerecht mocht stappen, bedoelde hij immers dat zij het document kon voorleggen aan een gerechtelijke instantie om het te laten voorzien van een apostille, wat ook is geschied. Het is en blijft moeilijk voor verzoeker om zijn advocate te contacteren in El Salvador : hij heeft geen e-mailadres van haar en heeft hem haar reeds verschillende keren tevergeefs telefonisch proberen te bereiken. Wat er ook van zij, verzoekers verwachtten niet veel van die démarche wat betreft een concrete oplossing van hun problemen; dat zij zich hiervan later dan ook niet veel over hebben bekommerd, kan hen dan ook bezwaarlijk worden verweten”. Wat tenslotte de stelling van het CGVS betreft dat de verklaringen van verzoeker in dit document weinig concreet zouden zijn, verklaart verzoeker dat “hij vooral antwoordde op de vragen die hem door de advocate werd gesteld; hij was geterroriseerd en onwetend van de procedure en de vereisten van een klacht. Het kwam aan zijn advocate toe om hem eventueel te wijzen op het belang om een of ander element te vermelden, wat blijkbaar niet is geschied: de advocate vroeg hem op geen enkel moment of hij de bijnamen van de mareros kende. De verklaring van Samuel vermeldt, wat dit betreft, wel het bedrag van de renta en met hoeveel de mareros waren.”*

Na een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, wijzen verzoekers er op dat het feit dat verzoeker een job had niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS en dat in een ander Salvadoraans dossier het CGVS zelf heeft erkend dat uit een verslag van 2018 blijkt dat 93 % van de handelaars afgeperst wordt (stuk A. 5), wat betekent dat 93 % van de sociale groep van handelaars het slachtoffer worden van afpersing en/of geweld. Dit geldt ook voor andere houders van een economische activiteit, zoals verzoeker en het is dus meer dan geloofwaardig dat verzoeker zelf afgeperst is geweest. Zij

betogen, onder verwijzing onder meer naar rechtspraak van de Raad en het arrest M.M. van het Hof van Justitie dat hen het voordeel van de twijfel moet gegund worden.

Verzoekers betogen vervolgens dat zij als vluchtelingen moeten erkend worden, minstens op grond van het criterium (a) "*behoren tot een specifieke sociale groep*", omwille van hun hoedanigheid van houders van een economische activiteit die geweigerd hebben hun medewerking te verlenen aan de mara. Onder verwijzing naar de UNHCR "*Guidelines*" inzake specifieke sociale groep; het UNHCR Procedurehandboek, een praktijkgids van EASO van april 2018 inzake de voorwaarden om te genieten van internationale bescherming; de COI Focus Salvador "*Situation Sécuritaire*" van juli 2019 en rechtspraak van de CNDA, betogen verzoekers dat "*Verzoeker had een economische activiteit en werd omwille van deze hoedanigheid afgeperst. Door hun vlucht hebben verzoekers zich verzet tegen het gezag van de mar er os. Dit is ook de reden waarom verzoekers broer op zijn beurt werd bedreigd na de vlucht van verzoeker. Zodoende behoren zij tot een groep die als in het bijzonder at risk worden geacht door het CGVS. Het CGVS had hun situatie vanuit dit oogpunt moeten analyseren, wat niet is geschied. Zodoende is de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd*". Verzoekers argumenteren vervolgens dat zij ook omwille van hun hoedanigheid als returnees moeten erkend worden als vluchteling. Zij stellen dat dit ten onrechte exclusief vanuit het oogpunt van de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd geanalyseerd door het CGVS, terwijl dit in hoofdorde vanuit het oogpunt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet had moeten gebeuren. Zij argumenteren voorts dat gedwongen returnees naar El Salvador een specifieke sociale groep vormen waarvan het vervolgingsrisico vanuit het oogpunt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht omdat gedwongen returnees als een groep met een onveranderlijk kenmerk moeten worden beschouwd, met name het feit in het buitenland te hebben verbleven en dus hierdoor te worden geacht over financiële middelen te beschikken. Zij wijzen er op dat het CGVS erkent dat een verblijf in het buitenland kan leiden tot afpersing omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Het CGVS heeft het behoren van verzoekers tot de specifieke sociale groep van returnees die een verhoogd risico lopen op vervolgingen omwille van het feit dat zij geacht worden over financiële middelen te beschikken, niet onderzocht en hierdoor zijn de bestreden beslissingen niet correct gemotiveerd.

Verzoekers gaan tevens in op hun hoedanigheid van returnees in geval van terugkeer naar El Salvador vanuit het oogpunt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij argumenteren dat het CGVS heeft nagelaten om hun individuele situatie in geval van terugkeer te analyseren aangezien enkel algemeen beschikbare informatie over returnees in El Salvador wordt meegegeven, zonder deze *in concreto* toe te passen op de situatie van verzoekers. Onder verwijzing naar landeninformatie, waaronder de COI Focus Salvador. "*Retour au pays de ressortissants*" van 9 januari 2020, stellen verzoekers dat vermits de werkelijkheid van de aangehaalde vervolgingsproblemen niet wordt betwist door het CGVS, het vaststaat dat zij deel uitmaken van een specifieke doelgroep in geval van terugkeer naar El Salvador. Zij betogen verder ook dat de situatie van verzoekers niet kan worden gelijkgesteld met de situatie van Salvadoranen die niet migreerden of zelfs met hun situatie voor hun vertrek en citeren daartoe uitvoerig uit twee rapporten van International Crisis Group van 2017 en 2018 en het Human Rights Watch rapport "*Deported to Danger*" van februari 2020. Zij besluiten dat verzoekers hoedanigheid van returnees wel een motief is voor het bieden van bescherming in hun hoofde en dat de situatie van verzoekers in geval van terugkeer niet correct werd geanalyseerd door het CGVS, aangezien hun specifieke situatie niet *in concreto* werd in acht genomen en de bestreden beslissingen enkel naar algemeen beschikbare informatie verwijst.

Louter subsidiair voeren verzoekers aan dat hen de subsidiaire bescherming moet worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij voeren, onder uitvoerige verwijzing naar landeninformatie, aan dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet op de situatie in El Salvador niet zozeer heeft te maken met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid ervan. Verzoekers wijzen erop dat volgens verschillende bronnen El Salvador een van de meest gewelddadige landen ter wereld is, Het geweld neemt er de vorm van moorden maar ook van verdwijningen, diefstalen en afpersingen is zowel gericht als willekeurig van aard. Verzoekers leiden hieruit af dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om hun burgers een effectieve bescherming te bieden.

Verzoekers vragen in hoofdorde hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen.

- A. Stukken betreffende de individuele situatie van verzoekers
 1. Bestreden beslissing verzoeker;
 2. Bestreden beslissing verzoekster;
 3. BJB-aanstelling verzoeker;
 4. BJB-aanstelling verzoekster;
 5. Beslissing van het CGVS betreffende een ander Salvadoraans onderdaan, waaruit blijkt dat 93% van de handelaars in El Salvador afgeperst worden.
 - B. Algemene stukken betreffende de situatie in El Salvador
 1. VZW Nansen, « *Evaluation de la preuve en matiere d'asile : l'actualite depuis l'arret Singh et autres C. Belgique, Nansen note 2018/03* », maart 2018, p. 10;
 2. International Crisis Group (ICG), « *Life Under Gang Rule in El Salvador* », 26 december 2018;
 3. Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), « *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis* », september 2018;
 4. Human Rights Watch (HRW), « *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* », 5 februari 2020;
 5. International Crisis Group, « *El Salvador's Politics of Perpetual Violence* », 19 december 2017;
 6. Human Rights Watch (HRW), « *El Salvador - Events of 2018* »;
 7. OSAC, « *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report* », 25 april 2019.
3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om

internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoekers leggen bij de indiening van hun verzoek om internationale bescherming hun beider paspoorten, identiteitskaarten, hun geboorteaktes en de geboorteakte van hun zoon neer. De Raad stelt vast dat de identiteit en Salvadoraanse nationaliteit van verzoekers niet wordt betwist door verwerende partij.

Verzoekers leggen ook een *“bewijs goed gedrag en zeden”* (administratief dossier, stukken neergelegd door de verzoeker, stukken 4 en 12) neer en hun huwelijksakte. Uit deze documenten kan blijken dat zij geen veroordelingen hebben opgelopen en dat zij gehuwd zijn, wat niet wordt betwist door verwerende partij en verder ook niet relevant is voor de beoordeling van hun nood aan internationale bescherming. Het document van Invercalma toont aan dat verzoeker bij dit bedrijf werkte van 3 september 2013 tot 24 oktober 2019 (administratief dossier, stukken voorgelegd door de verzoeker, stuk 8 en notities PO verzoeker, p. 9). Verwerende partij betwist niet dat verzoeker bij deze firma was tewerkgesteld, maar stelt in de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid vast tussen deze vermelding en verzoekers verklaringen, die hierna verder wordt besproken.

Uit de vertaling van de *“notariële akte bij het notaris kantoor van Lic. P.E.L.”* dd. 15 oktober 2019 kan slechts blijken dat verzoeker een verklaring aflegde bij advocaat en notaris P.E.L. met betrekking tot problemen die hij zou hebben gehad met bendeleden. Uit dit document kan niet blijken dat de erin aangehaalde feiten verder zijn onderzocht door de Salvadoraanse autoriteiten, noch dat op basis van dit document een klacht is neergelegd, zoals verzoeker beweert en hierna verder besproken.

Hoewel verzoekers zich hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. De verzoeken om internationale bescherming houden verband met de bendes in El Salvador. Zij verklaren dat eerste verzoeker werd afgeperst aan de ingang van hun colonia Maestro Aaron Joaquin in San Martin op 10 oktober 2019, dat hij de volgende dag ontslag nam bij Invercalma en dat zij op 12 oktober verhuisden naar het huis van de tante van verzoekster in Colonia Ivu in de gemeente Puerto el Triunfo en, nadat verzoeker nog koffers ophaalde in hun huis in de Colonia Maestro Aaron Joaquin, dat zij op 25 oktober 2019 El Salvador verlieten samen met verzoekers broer Y.J. Verzoekers broer A.S. verliet in december 2019 El Salvador nadat hij eind november 2019 werd bedreigd door bendeleden omdat verzoekers en Y.J. niet hadden betaald en niet meer in het land waren. Ook hij deed een verzoek om internationale bescherming in België. Zowel Y.J. als A.S. beroepen zich ook op andere persoonlijke vluchtmotieven die verder geen verband houden met de vluchtmotieven van verzoekers.

5.3.1. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus *Salvador: Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016).

5.3.2. Na grondige analyse van het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier, verzoekers' verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud samen gelezen met de door hen voorgelegde documenten en landeninformatie alsook de door verwerende partij aan de administratieve dossiers toegevoegde documenten, de door verzoekers bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting komt de Raad, daargelaten de vraag of het verzoek om internationale bescherming verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, tot de vaststelling dat verzoekers de beweerde problemen met bende 18 niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.3.2.1. Zo stelt de Raad vooreerst vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers' verklaring voor het gebrek aan kennis van en de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster over de afpersing door de bendeleden op 10 oktober 2019, met name dat verzoeker verzoekster pas na hun aankomst in België en geleidelijk aan op de hoogte bracht van zijn problemen met de bendeleden niet aannemelijk is. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij na het beweerde incident met de bendeleden *“ik vertelde half wat er gebeurd was aan mij echtgenoten. Ze was zwanger dus ik wilde haar niet bezorgd maken. Ik zei dat ik problemen had gehad. En dat we de kolonie moesten verlaten.”* (notities PO verzoeker, p. 15 en in dezelfde zin, p. 19 (*“ik zei enkel dat we problemen hadden en dat we de kolonie moesten verlaten. Ik wilde haar niet bezorgd maken, gezien de zwangerschap, dus ik heb haar niet alles verteld”*) en dat, gevraagd *“hebt u haar dan op een later moment wel alles verteld?”* hij positief antwoordt en gevraagd wanneer *“toen we hier al in het land waren, vertelde ik de redenen waarom we het land hadden verlaten”* (notities PO verzoeker, p. 19). Hieruit blijkt dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat hij niet alles vertelde aan zijn echtgenote in de twaalf dagen dat zij

in het huis van de tante van verzoekster woonden voor hun vertrek uit El Salvador, *quod non*, verzoeker wel degelijk alles vertelde aan verzoekster. Onmiddellijk hierna verklaart verzoeker dat hij het vertelde aan zijn echtgenote "*in de week dat we in het eerste centrum zaten*", dus ongeveer een week na hun aankomst in België eind oktober 2019. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat hieruit duidelijk blijkt dat verzoeker zijn echtgenote wel degelijk van alles op de hoogte bracht onmiddellijk na hun aankomst in België. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zowel verzoeker als verzoekster een persoonlijk onderhoud kregen bij het CGVS op 15 december 2020, dus meer dan een jaar later en dat zij een interview kregen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ') op 30 januari 2020 en dus 11 maanden nadat verzoeker haar op de hoogte zou gebracht hebben van de problemen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker initieel zijn echtgenote wou sparen tijdens de zwangerschap, blijkt uit het administratief dossier dat hun zoon geboren werd op 7 januari 2020, hetzij 11 maanden voor het persoonlijk onderhoud, zodat er geen plausibele verklaring voorligt waarom verzoeker haar niet op de hoogte zou hebben gebracht van de belangrijkste elementen van het incident met de twee benedeleden op 10 oktober 2019 noch van de bedreigingen die de twee broers van verzoeker als gevolg van het niet betalen van de vijftig dollar zouden hebben gekregen. Voorts acht de Raad het evenmin geloofwaardig dat verzoeker zijn echtgenote, tijdens de 12 dagen dat zij bij de tante van verzoekster doorbrachten net voor hun vertrek uit El Salvador, niet op de hoogte zou hebben gebracht van de voorgehouden feiten. Dit is des te meer het geval nu het ook niet aannemelijk is dat hij niets meer zou hebben gezegd over het incident dan dat hij problemen zou hebben gehad met de benedeleden en zij niet langer in de kolonie konden blijven. Uit hun verklaringen en de door hen voorgelegde huwelijksakte blijkt immers dat verzoekers gehuwd zijn en dat verzoekster bij verzoeker in de colonia Maestro Aaron Joaquin ging wonen vanaf 8 februari 2019, de dag van hun huwelijk voor de kerk (notities PO verzoekster, p. 8). In zoverre verzoeker beweert dat hij zeer vaag zou gebleven zijn over de beweerde problemen met de twee benedeleden, onmiddellijk na het beweerde incident op 10 oktober 2019, is het niet geloofwaardig dat verzoekster zonder daadwerkelijk meer details te kennen over de problemen van verzoeker met de benedeleden, zou instemmen om El Salvador te verlaten. In dit verband wijst de Raad er op dat verzoekster een volwassen vrouw is van dertig jaar, zodat het niet aannemelijk is dat zij dit zo maar zou doen zonder verdere uitleg. Minstens kan verwacht worden dat zij ook aan haar tante moest kunnen uitleggen waarom zij halsoverkop hun huis moesten verlaten. Bovendien verklaren verzoekers dat zij gedurende de twaalf dagen dat zij bij de tante van verzoekster in Colonia Ivu verbleven hoofdzakelijk binnen bleven en verzoeksters tante hielpen met huishoudelijke taken. In die omstandigheden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster verdere vragen zou stellen over de redenen van hun vertrek. Bovendien verklaart verzoeker dat verzoekster in El Salvador begrepen had dat de reden waarom zij moesten verhuizen een probleem was met betrekking tot de één dollar of vijftig dollarcent die de bende dagelijks vroegen; dat zij het vreemd vond dat zij daarom het land moesten verlaten, maar dat hij haar niet meer verteld heeft (notities PO verzoeker, p. 19). Het is niet aannemelijk, indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn afgeperst om wekelijks vijftig dollar te betalen en om die reden onmiddellijk dienden te verhuizen naar het huis van haar tante, zoals verzoekers beweren, dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn gebracht van de werkelijke reden van deze drastische beslissing of dat zij hiernaar niet verder zou gevraagd hebben. In zoverre verzoeker beweert dat hij haar initieel niet ongerust wilde maken omdat zij zwanger was, kan niet worden ingezien waarom hij haar dan de werkelijke reden niet vertelde nadat zij verhuisd waren naar Colonia Ivu, aangezien een verhuis naar het buitenland een nog veel ingrijpender gebeurtenis was dan de verhuis naar het huis van haar tante en kan aangenomen worden dat dit ook een reden zou geweest zijn voor verzoekster om zich ongerust te maken. Bovendien verklaart verzoeker dat hij haar wel alles vertelde een week nadat zij waren toegekomen in België en dus op het ogenblik dat verzoekster zeven maanden zwanger was en twee maanden voor de geboorte. Dit strookt geenszins met de stelling van verzoekers dat verzoeker zijn echtgenote de details van zijn problemen initieel niet vertelde om haar te sparen gezien haar zwangerschap. Gelet op dit alles maken verzoekers geenszins aannemelijk dat verzoekster slechts summier op de hoogte was van het beweerde probleem van verzoeker met de benedeleden voor hun vertrek uit El Salvador en blijkt verder dat verzoeker verklaarde dat hij zijn echtgenote alles vertelde kort na hun aankomst in België, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij evenzeer op de hoogte is van de kern elementen van en de omstandigheden waarin verzoeker beweerdelijk werd afgeperst door leden van bende 18. Dat het hier om een subjectief standpunt van verwerende partij gaat dat gebaseerd is op een vooroordeel over wat de communicatie binnen een koppel zou moeten zijn, kan *in casu* geenszins worden bijgetreden. De Raad erkent dat voorzichtigheid geboden is bij het interpreteren van wat koppels elkaar al dan niet vertellen in het kader van een bepaalde maatschappelijke dan wel religieuze context, maar uit hun verklaringen kan verder niet blijken dat verzoekster zich in het algemeen onderdanig opstelde ten opzichte van haar echtgenoot of hem blindelings volgde in al zijn beslissingen, zodat *in casu* verwerende partij op goede gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers verklaringen over wat verzoeker wanneer vertelde aan verzoekster, hoegenaamd niet kunnen overtuigen.

In tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren in het verzoekschrift, kan het feit dat verzoeker zijn echtgenote niet alles zou hebben verteld dan ook geen plausible verklaring bieden voor het feit dat verzoekster niet weet of verzoeker bij de ingang van de colonia werd aangesproken door de bendeleden dan wel op de weg er naar toe; dat zij initieel ook niet weet op welke datum dit plaatsvond, om slechts - nadat haar er op werd gewezen dat zij eerder verklaarde dat verzoeker de dag na het incident gestopt was met werken – stelt dat dit op 10 oktober 2019 zou zijn gebeurd; dat zij niet weet wie de bendeleden zijn die verzoeker zouden hebben benaderd en dat zij tegenstrijdig met de verklaring van verzoeker veronderstelt dat verzoeker de eerste keer vijftig dollar renta moest betalen op 15 oktober 2019. De Raad wijst er op dat de beweerde feiten die volgens verzoeker de aanleiding vormden voor hun vertrek uit de colonia en El Salvador, weinig complex zijn, dat het - wat verzoekers eigen ervaring betreft - om een éénmalig incident gaat; en dat de locatie en datum van het incident; de bendenamen die verzoeker wel degelijk kende en de datum van de eerste betaling wel degelijk tot de kernelementen van het vluchtrelaas behoren. De vaststelling dat verzoekster niet op de hoogte is van deze kernelementen, dan wel hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt dan ook reeds in belangrijke mate de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

5.3.2.2. Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers verklaringen niet stroken met de verklaringen die zijn broers Y.J. en A.S. met betrekking tot de afpersing en bedreigingen die zij ondergingen als gevolg van het niet betalen van het afpersingsgeld door verzoeker; aflegden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat uit de verklaringen van verzoekers broer Y.J., die aan het administratief dossier zijn toegevoegd, blijkt dat hij verklaarde dat hij zelf op 15 oktober 2015, onderweg van de bushalte naar zijn huis, door twee leden van bende 18, waaronder C., werd gezegd dat *“ik hen geld moest geven. Dat ze mijn broer al hadden gewaarschuwd dat ze me geld moesten geven. (...) Ja, dus ze zeiden me op dat moment dat ik die hoeveelheid geld moest betalen.”*(...). (map landeninformatie, notities PO Y.J., p. 14). Wanneer Y.J. hierover verdere vragen worden gesteld, verklaart hij hierover het volgende: *“En als ik het goed begrijp hebben ze tegen uw broer J. gezegd dat u hen geld moest betalen? Ja, dus mijn broer J., hebben ze dus op 10 oktober tegengehouden en aan hem hebben ze dan gezegd dat zowel hij als ik moesten betalen. En hoe moet ik dat zien, moesten jullie elk vijftig dollar betalen, of samen? Ja, elk apart moesten we dus betalen”* (map landeninformatie, notities PO Y.J., p. 17). Hieruit blijkt duidelijk dat volgens Y.J. de bendeleden op 10 oktober 2019 aan verzoeker reeds zeiden dat zowel verzoeker als Y.J. elk vijftig dollar per week moesten betalen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker de afpersing van zijn broer op 15 oktober 2019 als een gevolg omschrijft van het feit dat verzoeker zelf niet zou betaald hebben en dat zijn broer Y.J. hier dus moest voor opdraaien. Zo verklaart verzoeker *“Vijf dagen nadat ik was tegengehouden hielden ze mijn broer tegen. Ze herinnerden hem eraan dat ze het al aan mij hadden gevraagd en ook hij moest betalen”* (notities PO verzoeker, p. 15) en daarna *“En wat heeft Y. u dan wel gezegd over de bendeleden die hem hebben aangesproken. Hij vertelde me bijna hetzelfde verhaal als dat van mij, dat ze hem hadden tegengehouden en hem hadden gezegd dat ze ook mij hadden tegengehouden en gezegd, je weet het al. Is het niet? En dat betekent, je zal de gevolgen dragen. En ook van hem hebben ze geld geëist”* (notities PO verzoeker, p. 20). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekers versie van de feiten op een cruciaal punt verschilt van deze van zijn broer nu volgens deze laatste beide broers reeds op 10 oktober 2019 afpersingsgeld werd opgelegd, terwijl verzoeker geen gewag maakt van het feit dat de bendeleden op die datum ook reeds zijn broer viseerden en het incident op 15 oktober 2019 duidelijk voorstelt als een gevolg van het niet betalen van de vijftig dollar door verzoeker. Ten overvloede wijst de Raad er op dat dit laatste bovendien niet strookt met verzoekers verklaring volgens dewelke hij voor de eerste keer de vijftig dollar renta moest betalen op 17 oktober 2019 (notities PO verzoeker, p. 19). Verder stellen de bestreden beslissingen op goede gronden dat *“Bovendien zijn ook jullie verklaringen over wat uw broer u over dit incident zou hebben gezegd tegenstrijdig. Gevraagd of hij werd benaderd door dezelfde bendeleden als u, of door anderen, stelt u dat dit anderen waren, die u wel kende omdat u ermee op school zat, maar die uw broer niet kende en hij u geen namen gaf (CGVS, p. 20). Nochtans beweert uw broer dat hij hem herkende als C. (CGVS 19/25776, p. 14) en u dit hem vervolgens nog eens bevestigde toen uw broer u vertelde wat er hem was overkomen (CGVS 19/25776, p. 17). Het is daarnaast ook frappant dat uw broer al vlak voor hij op 15 oktober 2019 zelf werd aangesproken door bendeleden een paspoort en zijn geboorteakte aanvraag. Dat hij dit net toevallig deed omwille van een beursprogramma om Engels te studeren in het buitenland, rust op blote beweringen die hij niet verder hard kan maken (CGVS 19/25776, p. 12).”* De Raad stelt vast dat verzoekers geen ernstig verweer voeren tegen deze motieven in de bestreden beslissingen nu zij zich in het verzoekschrift beperken tot de stelling dat hen bezwaarlijk kan verweten worden dat zij hun problemen onderling niet door en door hebben besproken en verwijzen naar wat zij daarover hoger hebben uiteengezet. Vooreerst wijst de Raad er op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat het feit dat verzoeker zijn echtgenote niet alles zou hebben

verteld geen plausibele verklaring kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en dat *in casu* de commissaris-generaal geen subjectieve bevooroordeelde opinie over de communicatie tussen koppels kan worden verweten. In dit verband wijst de Raad er bovendien op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoeker en diens broer geen betrekking hebben op wat hij wanneer aan zijn echtgenote zou verteld hebben maar om tegenstrijdigheden met verklaringen afgelegd door zijn broer die op zijn beurt door de bendeleden zou zijn afgeperst; zodat hun verwijzing naar wat zij uiteenzetten over de communicatie tussen verzoekers in deze niet relevant is.

5.3.2.3. Ook wat betreft de bedreigingen aan het adres van zijn broer A.S. wijken verzoekers verklaringen op fundamentele punten af van de verklaringen van zijn broer. Ook zijn boer A.S. verklaart immers bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij werd bedreigd door twee bendeleden, waarvan hij één kende als F. en dat zij hem zeiden dat zij wisten dat zijn broers al vertrokken waren en dat F. hem zei dat hij 5.000 dollar naar de brug moest brengen (map landeninformatie, notities PO A.S.E.C., p. 13-14). Verzoekers maken geen enkele melding tijdens hun persoonlijk onderhoud van een geldbedrag van 5.000 dollar dat zou geëist zijn van verzoekers broer A.S. op 15 november 2019. Verzoeker verklaart enkel dat ze aan A.S. naar verzoeker en zijn broer Y.J. vroegen en vroegen waar ze waren en dat ze hem bedreigden omdat hij het niet zei (notities PO verzoeker, p. 22). Gevraagd of hij ook renta moest betalen zoals verzoekers, verklaart verzoeker *“Nee. Hem bedreigde ze omdat wij er niet meer waren en als hij het niet zei gingen ze hem vermoorden. – Dus als ik het goed begrijp, is het enige wat ze van hem vroegen, waar u en Yair zijn? Ja. Dat hij informatie zou geven over ons”* (notities PO verzoeker, p. 22). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet alleen geen gewag maakt van het feit dat zijn broer het uitzonderlijk hoge bedrag van 5.000 dollar moest betalen volgens zijn verklaringen, maar ook uitdrukkelijk verklaart dat hij in tegenstelling tot verzoekers geen renta moest betalen maar dat zij hem enkel bedreigden omdat verzoekers en verzoekers' broer er niet meer waren en hij niet wou zeggen waar ze waren. Verzoekers verklaringen met betrekking tot de renta staan dus diametraal tegenover wat verzoekers broer A.S. hier zelf over verklaarde. Dat het niet om een tegenstrijdigheid maar om een onvolledigheid zou gaan, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift; kan bijgevolg geenszins worden bijgetreden, nu uit de analyse van de respectievelijke verklaringen duidelijk blijkt dat verzoekers verklaringen op dit cruciale punt fundamenteel tegenstrijdig zijn met wat verzoekers broer A.S. hierover verklaart. Ook met betrekking tot de vraag of verzoekers moeder na zijn vertrek nog werd benaderd door de bendeleden zijn verzoekers verklaringen in tegenstrijd met de verklaringen van zijn broer A.S. die nog enige tijd na het vertrek van verzoekers en verzoekers broer A.S., met name tot 5 december 2019 in de Colonia Maestro Aaron Jaoquin woonde (map landeninformatie, notities PO A.S.E.C., p. 6). In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden het volgende gemotiveerd: *“Het is verder ook uitermate vreemd dat u stelt dat uw moeder niet benaderd is geweest, omdat ze het huis normaal gezien niet uitkomt en wanneer ze dit wel doet, dit met de wagen van uw vader is (CGVS, p. 22). Uw broer A. S. beweert nochtans dat uw moeder weldegelijk is benaderd geweest door bendeleden en ze ook aan haar nog hebben gevraagd waar jullie waren (CGVS 19/27941, p. 18). Bovendien kan er uit de verklaringen van uw broer worden opgemaakt dat uw moeder weldegelijk buitenkwam en de bendeleden haar dan ook aanspraken, gezien uw broer verklaart dat ze haar normaal gezien vijftig cent of een dollar vroegen en haar in december 2019 zelfs vijf dollar vroegen (CGVS 19/27941, p. 18).”* Verzoekers voeren aan dat verzoekers stelling correct was tot zij het land ontvluchtten, dat zij na hun vlucht werd bedreigd en dat zij het er niet over hebben gehad. Dit volstaat evenwel geenszins om deze motieven te weerleggen. Verzoekers broer A.S. verklaart dat hij nog steeds contact heeft met zijn twee broers in België (map landeninformatie, notities PO A.S.E.C., p. 9) en dat hij reeds op 6 december 2019 in België is aangekomen. Gelet op het gegeven dat de problemen van verzoekers' broer A.S. en van verzoeker volgens beider verklaringen met elkaar verband houden en dat verzoekers in dezelfde colonia woonden als verzoekers moeder, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker de eventuele repercussies voor hun ouders moet hebben besproken met zijn broer die ongeveer anderhalve maand na hun vertrek uit de colonia vertrok. *In casu* kan de Raad verzoekers niet bijtreden, gezien de verknochtheid van dit aspect van de door hen aangevoerde vluchtmotieven, waar zij in het verzoekschrift stellen dat verwerende partij op louter arbitraire en subjectieve wijze er van uit gaat dat de broers het hele verhaal met elkaar zouden hebben moeten afstemmen, terwijl het voor hen belangrijk was om de zaken op afstand en in het verleden te houden. Het gaat in wezen om het welzijn van hun ouders ten gevolge van de afpersing waarvan zij allen beweren het slachtoffer te zijn geweest. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers en zijn broers de gebeurtenissen niet detail bespraken omdat ze het verleden niet wilden oprakelen, *quod non in casu*, wijst de Raad er op dat minstens redelijkerwijze kan aangenomen worden dat in deze hypothese verzoekers het al dan niet benaderen van verzoekers ouders door de bendeleden na hun vertrek zouden verifiëren met A.S., dan wel rechtstreeks met verzoekers ouders. De vaststelling dat verzoekers verklaringen hierover fundamenteel verschillen van de verklaringen van diens broer A.S.

ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van de door verzoekers beweerde afpersing door bende 18.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de door verzoekers neergelegde beëdigde verklaring bij advocaat en notaris P.E.L. niet van aard is om een ander licht te werpen op de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de door hen beweerde maar ongeloofwaardig bevonden afpersing op 10 oktober 2019. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers' verklaringen over het doel van deze beëdigde verklaring bij een advocaat/notaris niet eenduidig zijn. Verzoeker verklaart hierover, zoals verzoekers ook betogen in het verzoekschrift, dat hij dit liet opstellen omdat hij schrik had om een klacht neer te leggen bij de politie, en dat in plaats van zelf een klacht neer te leggen deze beëdigde verklaring liet opstellen bij een advocaat *"en zij ging die dan voorleggen bij het hof nadat ik vertrok, dus een soort klacht. -En heeft uw advocaat dat dan gedaan, dat gaan voorleggen bij het hof? Ik zou geloven van wel"* (notities PO verzoeker, p. 14). Verzoekster verklaart hierover dat dit is *"wat mensen doen als iets gebeurd is, een akte opstellen bij een advocaat gaan om alles te vertellen, maar dan moet je vertrekken dan kan je daar niet blijven"* (notities PO verzoekster, p. 20). In het verzoekschrift duiden verzoekers dit verder als zou verzoeker, toen hij stelde dat de advocaat met dit document naar het gerecht mocht stappen, bedoelde dat zij het document kon voorleggen aan een gerechtelijke instantie om het te laten voorzien van een apostille. De door verzoekers neergelegde beëdigde verklaring is vergezeld van een legalisering van de handtekening van P.E.L., door wie verzoeker zijn verklaring liet optekenen, door het Hooggerechtshof. De legalisering heeft, blijkens dit document, enkel betrekking op deze handtekening en in het document wordt uitdrukkelijk vermeld dat *"de Hoogste Beambte van het Hooggerechtshof is niet verantwoordelijk voor de inhoud of de rechtsgeldigheid van het vorige document, waarbij uitsluitend de echtheid van de handtekening van de notaris naar wie is verwezen, wordt bevestigd"* (administratief dossier, stukken neergelegd door de asielzoeker, vertaling stuk 7). In zoverre hieruit kan blijken dat de advocaat de verklaring heeft voorgelegd aan een gerechtelijke instantie met het oog op de legalisering van haar handtekening, kan hieruit verder niet blijken dat de advocaat vervolgens enige actie heeft ondernemen om ook daadwerkelijk namens haar cliënt klacht neer te leggen omwille van de erin vermelde feiten bij de bevoegde autoriteiten. Verder blijkt uit hun verklaringen dat verzoekers geen enkele poging ondernamen om te verifiëren wat er dan nog gebeurde met de beëdigde verklaring. Verzoekers verklaring dat hij geen GSM nummer meer van de advocaat heeft omdat hij zijn GSM verloren heeft, kan niet ernstig worden genomen, nu het GSM nummer van de advocaat op het document vermeld is. Dat het moeilijk blijft om de advocate te contacteren nu verzoeker geen e-mail adres heeft en haar verschillende keren heeft proberen te bellen, is een loutere bewering die verder niet wordt gestaafd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers verklaren van dergelijke démarche toch niet veel te verwachten en hen dus ook niet kan verweten worden dat zij zich er niet veel om bekommerd hebben. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers hiermee zelf aangeven dat zij geen al te grote inspanningen hebben gedaan om de advocate te bereiken, voor zover al geloof zou worden gehecht aan hun verklaring dat zij haar telefonisch trachtten te contacteren, kan verder ook niet ingezien worden wat nog meer kan verwacht worden van de loutere démarche om de handtekening van de advocate te laten legaliseren, zonder verdere stappen om daadwerkelijk klacht neer te leggen; noch waarom hij deze beëdigde verklaring liet optekenen indien het niet de bedoeling zou zijn geweest om een klacht neer te leggen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij de beëdigde verklaring, nadat deze zou overgemaakt worden aan een gerechtelijke instantie zag als een soort klacht en een manier om te vermijden dat hij zelf een klacht zou moeten indienen terwijl hij nog in El Salvador was. De vaststelling dat hij hierna geen noemenswaardige, laat staan aangetoonde, inspanningen deed om na te gaan wat de advocaat verder nog met de beëdigde verklaring had gedaan of wat ervan terecht was gekomen, doet in elk geval twifelen aan het daadwerkelijke doel van de neergelegde beëdigde verklaring. Verzoekers betoog dat verwerende partij het doel van deze verklaring niet heeft begrepen, kan gelet op het voorgaande niet worden bijgetreden. Verder stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen, vast dat de beëdigde verklaring van verzoeker, alsook de soortgelijke verklaringen die door verzoekers broers bij dezelfde advocaat/notaris zijn afgelegd weinig specifieke details bevatten, wat al de vraag doet rijzen hoe nuttig deze zouden kunnen zijn met het oog op een daadwerkelijk onderzoek door de bevoegde autoriteiten en dat deze documenten ook uitdrukkelijk vermelden dat verzoeker alsook verzoekers broers omwille van deze problemen asiel aanvragen bij de relevante autoriteiten (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7 en map landeninformatie, stukken 5 en 6). In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden het volgende gemotiveerd: *"Bovendien zijn de verklaringen die u laat optekenen in deze akte weinig concreet. Zo valt er slechts te lezen dat u op 10 oktober 2019 werd benaderd door bendeleden, maar valt er noch te lezen om welke bende het gaat, noch dat u deze bendeleden kende als El Black en El Demente (CGVS, p. 15). Ook beperken uw verklaringen zich tot te stellen dat u hen elke week geld moest geven, zonder te specificeren dat het om vijftig dollar ging of dat u dit vanaf 17 oktober 2019 moest doen, zoals u tijdens uw persoonlijk*

onderhoud beweert (CGVS, p. 18-19). Men zou toch verwachten dat als u dit document laat opstellen bij uw advocaat zodat zij daar mee naar het gerecht zou stappen, u ook gedetailleerde informatie zou geven over wat u overkomen was. Tevens valt hetzelfde op te merken voor de beëdigde verklaringen van uw twee broers. Zo beperkt uw broer Y. J. zich in zijn beëdigde verklaring tot het stellen dat hij werd benaderd door bendeleden, maar laat hij het na om te vermelden van welke bende ze zijn, of dat hij een van herkende als C.. Ook over de hoeveelheid geld er juist van hem gevraagd werd, beperkt hij zich tot te stellen dat het wel een hoog bedrag was. Bovendien verklaart hij aan het CGVS dat hij een wekelijks bedrag van vijftig dollar zou moeten betalen (CGVS 19/25776, p. 14), terwijl hij in zijn beëdigde verklaring laat optekenen dat hij er iedere keer langs de bendeleden kwam hen dit hoge bedrag zou moeten betalen. Ook uw broer A. S. laat het na in zijn beëdigde verklaring te vermelden over welke bende het gaat, en dat hij een van deze bendeleden herkende als F. (CGVS 19/27941, p. 14). Dat er bovendien in zowel uw beëdigde verklaring als in de twee beëdigde verklaringen van uw broers te lezen valt dat jullie omwille van jullie beweerdde problemen asiel aanvragen bij de relevante autoriteiten geeft deze documenten ook nog een uiterst gesolliciteerd karakter waardoor er geen enkele bewijswaarde meer aan kan worden toegekend.” Verzoekers voeren aan dat verzoeker vooral antwoordde op de vragen die hem door de advocate werd gesteld, dat hij geterroriseerd was en niet op de hoogte was van de vereisten van een klacht en dat de verklaring van A.S. wel het bedrag en het aantal mareros vermeldt. Dit kan evenwel geenszins volstaan om de bovenstaande motieven te weerleggen. De drie voorgelegde beëdigde verklaringen vermelden immers uitdrukkelijk dat deze werd opgemaakt op hun respectievelijk verzoek, dat deze verklaring door de betrokkene werden gelezen en goedgekeurd en dat de betrokkenen telkens hebben getekend. Hieruit blijkt dat de verklaring werd opgesteld op basis van wat verzoeker, respectievelijk zijn beide broers verklaarden en dat “*dit was wat de persoon die voor mij verscheen heeft gezegd*” (zie vertaling notariële akte verzoeker, administratief dossier, stuk 7 en vertalingen notariële aktes Y.J.E.C. en A.S.E.C., map landeninformatie, stukken 5 en 6). Uit deze documenten kan niet blijken welke vragen de advocaat/notaris al dan niet zou gesteld hebben aan de betrokkenen en blijkt integendeel dat deze documenten in wezen de neerslag zijn van wat verzoeker en zijn twee broers hebben verklaard aan de advocaat/ notaris. Het gebrek aan concrete gegevens over het beweerdde incident in de door verzoekers neergelegde notariële akte, kan bijgevolg niet verklaard worden door de aard van de vragen die hem zouden gesteld zijn, zoals verzoekers ten onrechte beweren in het verzoekschrift. Dat de beëdigde verklaring van de notariële akte van zijn broer A.S. wel vermeldt dat het om twee bendeleden gaat en dat hem 5.000 dollar werd gevraagd, doet hieraan geen afbreuk. Deze vermeldingen betreffen immers de bedreigingen die zijn broer A.S. beweerdelijk zou hebben gekregen op 15 november 2019 en niet het incident waarvan verzoekers beweren dat verzoeker meemaakte op 10 oktober 2019, zodat deze niet relevant zijn wat betreft het vastgestelde gebrek aan specifieke details in de door verzoeker neergelegde beëdigde verklaring.

De hoger besproken en vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in verzoekers verklaringen samen gelezen met de door hen neergelegde en door verwerende partij bijgebrachte documenten en in het licht van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie over verzoekers' land van herkomst, leiden tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers beweerdde afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen door leden van bende 18 in colonia Maestro Aaron Joaquin. Dit volstaat om vast te stellen dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat bijgevolg verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan gegend worden.

5.4. Verzoekers beroepen zich vervolgens op hun hoedanigheid als returnees om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 13 juli 2021 en de daarin geciteerde landeninformatie waarop ook verzoekers zich beroepen, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het

vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers werden afgeperst of anderszins ernstig bedreigd door de bende MS 13 in Usulután. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden gevisieerd worden door de bendes. Verzoekers maken dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aannemelijk op grond van het feit dat zij een verhoogd risico zouden lopen als personen die in het verleden werden afgeperst en niet betaald hebben of eerder anderszins ernstig bedreigd werden door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 13 juli 2021, p. 23-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers' verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Verzoekers' betoog dat het risico in geval van terugkeer niet individueel werd onderzocht in de bestreden beslissingen, kan niet worden gevolgd, nu uit de motivering van de bestreden beslissingen wel degelijk blijkt dat een afweging werd gemaakt van de risico's in geval van terugkeer op grond van het feit dat verzoekers in het buitenland hebben verbleven en dat er geen elementen aanwezig zijn om te besluiten dat verzoekers louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland vervolgd zullen worden of blootgesteld zullen worden aan ernstige schade.

5.5. In zoverre verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat zij omwille van hun specifieke profiel, met name personen die een economische activiteit uitvoerden die geweigerd hebben hun medewerking te verlenen aan de mara, wijst de Raad op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hun verklaringen dat verzoeker op 10 oktober 2019 werd tegengehouden door twee bendeleden en dat hij vanaf dan wekelijks vijftig dollar renta moest betalen, omwille van de hoger vastgestelde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden, niet geloofwaardig zijn. Verder stelt de Raad ook vast dat, wat betreft hun verklaringen dat zij regelmatig een dollar of vijftig dollarcent moesten betalen, verzoekers dit zelf geenszins als erg problematisch bestempelden en dat verzoeker hierover verklaart "*Wat ze dagelijks vroegen was niet helemaal verplicht. Het is niet zoals een renta van een groot bedrag, vast bedrag*" (notities PO verzoeker, p. 18), dat hij het niet altijd kon geven maar dat ze hem altijd zonder meer lieten doorgaan, zowel wanneer hij kon betalen als wanneer hij niet kon betalen (notities PO verzoeker, p. 17 – 18). Verzoekster verklaart weliswaar dat zij dit ook moest betalen en bang was van de bendeleden (notities PO verzoekster, p. 17) maar maakt verder geen gewag van specifieke ernstige problemen als gevolg van het feit dat zij regelmatig dergelijke kleine bedragen gaven. De Raad kan slechts vaststellen dat uit hun verklaringen blijkt dat het om zeer kleine bedragen ging en dat verzoekers verder ook niet aangeven dat zij hierdoor specifiek gevisieerd werden en dit als normaal werd beschouwd en dit verder ook geen ernstige impact had op hun dagelijkse leven of functioneren. Verder blijkt uit hun verklaringen ook dat zij hun verzoek om internationale bescherming geenszins baseren op deze praktijk van de bendeleden in hun colonia; dat dit geen aanleiding vormde om El Salvador te verlaten en dat zij de motieven van de bestreden beslissingen hieromtrent op geen enkele wijze betwisten. De Raad besluit dat gezien hun individuele omstandigheden, de door verzoekers beschreven praktijk in hun colonia niet zwaarwichtig genoeg is om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd.

In zoverre verzoekers verwijzen naar landeninformatie en een beslissing van verwerende partij waarin erkend wordt dat 93 % van de handelaars afgeperst wordt en dat dit natuurlijk ook geldt voor andere houders van een economische activiteit, zoals verzoeker, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoeker zelf nooit beweerd heeft handelaar te zijn, maar wel steeds als werknemer voor het bedrijf Inversiones Calma te hebben gewerkt (notities PO verzoeker, p. 8) en dat verzoekster verklaarde dat ze huisvrouw was en weliswaar sporadisch kledingstukken repareerde tegen een kleine vergoeding maar

verder geen gewag maakt van enige problemen die zij daardoor zou hebben ondervonden en uit haar verklaringen ook niet kan blijken dat het om een werkelijke handelsactiviteit ging (notities PO verzoekster, p. 7) en dat verder nergens uit de beschikbare landeninformatie kan blijken dat 93 % van de handelaars in El Salvador afgeperst wordt, noch dat ook personen die geen handelaar zijn in dezelfde mate worden afgeperst als handelaars.

5.6. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met bende 18 en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers' betoog, onder verwijzing naar UNHCR "Guidelines" dat zij tot een specifieke sociale groep behoren van houders van economische activiteit die geweigerd hebben hun medewerking te leveren aan de mara dan wel returnees en dat zij geen toegang hebben tot doeltreffende overheidsbescherming is niet dienstig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maken.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" lopen. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies, tonen verzoekers niet aan dat zij een individueel, reëel risico lopen om het slachtoffer hiervan te worden.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd geconcludeerd dat hun verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn en zij hun vrees voor vervolging niet aannemelijk maken. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre

verzoekers zich beroepen op hun hoedanigheid als terugkeerders en hun verblijf in het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, verwijst de Raad naar de overwegingen hierboven waarbij werd vastgesteld dat dat het loutere risico om met afpersing of beroving te worden geconfronteerd als dusdanig niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers aan te tonen.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus; *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *El Salvador. Veiligheidssituatie*, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete objectieve informatie bij die bovenstaande appreciatie kan ombuigen. De Raad stelt vast dat de door verzoekers geciteerde bronnen (COI Focus, *El Salvador. Situation sécuritaire*, 15 juli 2019; International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual*

Violence, 19 december 2019; Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018* en Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019) allen in dezelfde lijn liggen van dan wel dezelfde bronnen zijn waarop de verwerende partij de bestreden beslissingen heeft gebaseerd en vooral betrekking hebben op de hoge moordcijfers in El Salvador en aldus niet aantonen dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien verzoekers in het verleden reeds werden vervolgd, of reeds ernstige schade hebben ondergaan, of reeds rechtstreeks zijn bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerdde problemen met leden van bende 18 niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de onafhankelijkheidsplicht en de onpartijdigheidsplicht stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepalingen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat beide onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen

hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET